

Gott Nytt År 2016 önskar föreningen Ge det vidare

Vid vårt årliga besök i Tanazania på skolan ICCO i november 2015, då det även var skolavslutning, fick vi på TV också uppleva den nyvalde presidenten John Pombe Magufuris mottagande och installationstal. Talet varade en och en halv timme och handlade mycket om den kursändring i statens utgifter, som han tänkt genomföra. Skolan skall vara gratis, inga terminsavgifter, gratis läromedel fr.o.m 2016. Ingen minister tillåts åka utomlands i businessklass och bo på 5-stjärniga hotell, utan alla utlandsresor ska först godkännas av presidenten, högre studier skall i första hand ske i landet, alla förväntas vara på sina arbetsplatser – inte hemma eller på långa raster. Brukliga storslagna fester efter presidentinstallationen och på frihetsdagen i december ersattes av enkla fester. Inbesparade pengar skall användas till skolböcker och till medicin på sjukhusen. Presidenten besökte oanmäld både statliga kontor och sjukhus och tog itu med oskicket att

tjänstemän inte fanns på plats. Han myntade uttrycket: "kazi tu", ung. här gäller det att arbeta, el. det är arbete som gäller. Alla de som vi kom i kontakt med var glada över den nye presidenten och citerade detta uttryck. Stor förväntan finns nu på framtiden. Framtiden, den har redan kommit till vårt område. Man har dragit el längs stora vägen!! De som har råd har kunnat koppla in sig. Så har även vår skola gjort. Erikshjälpen i Vänersborg bekostade detta och nu har eleverna ljus både ute och inne och man kan jobba till sena natten. I hembyarna finns dock inte el, så vi fortsätter med handredskap än så länge. Vi tänker på "kazi tu" och vet samtidigt att bristen på avlönade arbeten är stor. Även

högutbildade går arbetslösa och efter secondary school återvänder många till sina byar. Vi upplever att vår skola är inne på rätt väg; "kazi tu", men man måste också ha möjlighet att kunna arbeta. Den utrustning våra elever får vid sin skolavslutning är nödvändig och ger ungdomarna nyckeln till framtiden. Som vanligt besökte vi gamla elever och från många andra fick vi rapporter. Det är så fantastiskt att se och höra om gamla elevers framgång.

För att driva skolan skickar vi verktyg och symaskiner, som isärtagna stagas upp med mängder av välbehövliga kläder m.m. i stora trälådor. I senaste sändningen skickades också Solvattendunkar, som ger rent vatten efter ett par timmar i solen, bekostade av Rotaryklubbar. Denna gång, för första gången, drabbades vi av stöld i hamnen i Dar es Salaam. Trots en låst container, bevakning och höga staket stals en del av vårt gods. Det visade sig att det var mest Solvattendunkar som stals. Kanske för att de lådorna inte var så tunga? Försäkringen har nu täckt förlusten, och nya dunkar har sänts. Detta gav ett otroligt merarbete, inte minst

för Geoffrey, vår rektor, som fick ta emot de nya dunkarna, som kommit med flyg till Arusha i norra Tanzania. En vecka tog mixtrandet med införselpapper, tull, boendekrängel under tiden m.m. Nu är dock allt på plats. Vi genomförde ett seminarium med utdelning av dunkar i november och sedan har Geoffrey genomfört ytterligare ett. Många frågar efter dunkarna; fördelarna med minskat vedbehov, mindre arbete, tidsbesparing, minskade kostnader och bättre hälsa blir tydliga för allt fler.

Den mycket skickliga Hostilda råkade illa ut efter avslutad skolgång på vår skola - med våld bortförd och inestängd flera månader hos en kille och gravid då hon lyckades ta sig hem, där hon fortsatte att sy till många kunder. Hon fick försörja farfar, farmor och många fler. Då farfar tvingade till sig de pengar hon fick

från kunder och sedan drack upp dem, kände Hostilda att hon inte ens hade pengar så det räckte till henne själv och hennes lilla dotter. Hon lämnade hemmet en kväll hals över huvud och fick genom skolan hjälp att hyra en bostad. Genom skolans PSF, Poor Student Fund, fick hon hjälp med hyran en period. I höstas kom denna lilla förtjusande yrkeskvinna till skolan och tackade och tackade. Vi besökte henne i bostaden, som hon sedan ett år hyr själv, och hennes tre! elever. Hon har mängder med kunder och syr själv, samtidigt som hon handleder eleverna. Dessa betalar månatligen till Hostilda för sin ettåriga utbildning! Hostilda har köpt en markbit för att sedan bygga eget hus och håller på att avbetala den, nuvarande grannar är inte alltid lätta. Vi kände en sådan lycka och beundran när vi såg Hostilda vid symaskinen med en elev som klippte tyg på golvet och två som satt utanför dörren och sydde. Även en av dessa symaskiner tillhör Hostilda, hon har tjänat ihop till den på den symaskin hon fick på skolan! Treåriga dottern låg och sov. Att gifta sig har hon inte en tanke på. Två gånger har Hostilda varit på skolan och undervisat och berättat för flickorna om sitt liv. Hon säger, att de ska tänka noga på, vem de ger sig i lag med. Och för Hostilda gäller förstås – "kazi tu"!

Antagningsprocessen till den nya gruppen i januari var igång då, i november. Fyra flickor, som en evangelist presenterade för vår rektor hade ett så bedrövligt liv, att vår rektor hade blivit gråtfärdig och berättade vidare för oss. Den som kände dessa flickor var en av våra gamla elever, Pontiani. Han började snickra efter skolavslutningen 2005, och hjälpte också till i kyrkan och blev mycket uppskattad. Han är nu evangelist förutom snickare, och hade lärt känna dessa flickor i församlingen. Det är den fjärde församlingen han arbetar i. I de tidigare har hans arbete och predikningar lett till en sådan uppskattning att han blivit kallad till en annan och sedan till ytterligare andra små församlingar. På alla ställena finns nu livaktiga församlingar. Dessa består av fattiga människor, som inte kan ge mycket till lön, så Pontiani snickrar också för sin och familjens försörjning - han har ju sina verktyg från sin egen skolavslutning!

Också Edius hälsade vi på. Vi satt i hans egenhändigt byggda hus tillsammans med hans fru och dotter. Då vi kom, satt en annan ung man och läste högt ur Bibeln tillsammans med honom. Affärerna går bra, och man är så tacksam i församlingen över honom, för han har bl.a byggt och skänkt bänkar till kyrkan. Pengar saknas alltid. Men Edius har också haft många motgångar. Han hade börjat bygga hus en gång förut, lagt grundstenarna och sedan fått plocka bort allt igen. En släkting sade att Edius inte hade rätt till marken. Det är svåra konflikter mellan släktingar ibland, efter att fäder och makar dött. Marken ärvs på fädernet och avlägsna manliga släktingar kan dyka upp. Då vi var i denna by mötte vi också en av årets examinerade pojkar. Han, Imani i lila tröja, hade varit hemma en vecka, byggt en dörr med karm till ett hus och var nu på väg till en annan kund!

Släktkonflikter fick vi höra talas om då vi besökte Evidensia och hennes två barn. Hon var gift med Rangton, också han elev från skolan. Dessa båda hade byggt hus, köpt mark, shamba, och odlade olika grödor, de hade till och med köpt en ko som kostar mycket, mycket. Pengar fick de från inkomster från snickeri och sömnad. På väg till kyrkan på Annandag påsk hade Rangton uppenbarligen avlidit under cyklingen dit. Han hittades död, utan skador, vid cykeln. Ofattbar sorg. Då dök också avlägsna manliga släktingar upp och Evidensia fick lämna allt efter påtryckningar från dessa. Hon har fått hjälp av vår rektor, så verktygen har rättmätigt lämnats tillbaka, shamban skall hon först skörda och sedan sälja, men huset fick hon lämna. Som väl är, hade hennes döda föräldrar efterlämnat ett hus som hon kunde flytta till med barnen och där försöker hon nu få inkomster på sömnad.

En annan av årets pojkar, Emson, dök upp ca 10 dagar efter avslutningen. Han var den som ledde skolkören under terminerna. Eleverna bidrar med körsång till trummor varje söndagsgudstjänst, förutom att de turas

om att leda morgonbönen. Denna grupp blev så särskilt uppskattad, att församlingen samlade in pengar och gav eleverna en avskedsgåva. Emson hade först åkt båt flera timmar från ön i Viktoriasjön där han bor, sedan minibuss och bil flera mil. Det kostar ju en hel del. Finkladdad var han och kom rart och hälsade på rektor och oss. Han hade kommit för att köpa kort som någon tagit på avslutningsdagen och kom också för att tacka och berätta. Han hade snickrat sex dörrar på den vecka han varit hemma och kunnat köpa kläder och betalat resan! Det är ont om snickare ute på öarna och en snickare med verktyg är en tillgång för alla.

Renjimina, vår ruschiga och arbetsamma alltiallo, som också bodde med en annan elev i vårt hus under besöket, åkte inte hem efter skolavslutningen. Hon stannade kvar med kamraten för "ni har ju ingen hjälp i hushållet nu när de andra åkte hem". Flickorna brukar nämligen turas om att hjälpa till i hushållet när vi är där. Det är en eftertraktad syssla att ha "skolkök" i ett hus så annorlunda än det de är vana vid. Vi är så tacksamma till Renjimina. Vid ett elevbesök fick vi möjlighet att besöka Renjiminans hem. Hon lever med sin mamma; pappa och syskonen är döda. De är otroligt fattiga och mamman har slitit oerhört för att få ihop till mat och skolavgifter för Renji. "Mamma har hjälpt mig, så jag kan läsa och skriva" säger Renji. Vi tyckte först att de hade ett riktigt fint litet hus. Vi fick sedan reda på att där fick mamman bo på nåder, för att symaskinen, som Renji just fått måste stå säkert. Deras hus strax bakom, det fallfärdiga rucklet av lera med grästak och en nerfallen vägg, drömmer Renji om att kunna reparera när hon börjar sy och tjäna pengar. Då vår rektor först såg huset, bestämde han att PSF fick betala så en gammal elev kunde göra dörrar till husets framsida och baksida. Dessvärre rasade en vägg innan symaskinen hann anlända, och där skulle symaskinen nu kunna stjälas. En vänlig farbror och faster fanns med vid vårt besök, de var "snälla släktingar", som tillåtit mamman att bo där, och de hindrar övriga släktingar att köra iväg dem. Mamman och fastern tackade om och om igen. För dem var det ofattbart att där nu fanns en symaskin. Då Renji fick två tröjor på skolan, hade hon gett en till mamma som ingen hade. Lycka var också då hon kom från skolan med lakan. Vi kan inte glömma den glada, drömmande blicken i Renjiminans ögon, då hon en gång satt och berättade för oss om framtiden, hur hon nu skulle hjälpa mamma genom att sy och tjäna pengar, reparera och kanske köpa en shamba.

Anisia, nu sömmerska med man och två barn och som har sytt ihop till en overlock-maskin som är populärt bland kunder för den kan sy broderier, kom stilfull och elegant och hälsade på ett par gånger. "Jag måste hälsa på mamma", sa hon, och kramade Prisca vår mångkunniga och fantastiska lärare. "Om det inte hade varit för den här skolan", sa hon, "så hade jag fått gå i byarna och göra dagsverken med mamma". Nu hjälper hon istället sin slitna mamma. Gamla elevers besök blir en sporre för eleverna. Flera av pojkarna har äldre elever som mentorer och läromästare på loven och hjälper till och får också lite förtjänst. Några av dem jobbar tillsammans efter avslutad skolgång.

Det är vår innerliga förhoppning att kunna fortsätta driva skolan. Varmt tack till er alla som gör detta möjligt. Era gåvor och böner är nödvändiga. Vår rektor, Geoffrey, får ofta kommentarer i byarna. När utfattiga ungdomar utan chans till ett värdigt liv, när sådana ungdomar nu jobbar och sliter, köper shambor, stöttar familjen och sina församlingar och bygger hus. Ja, då förundras man och imponeras i byarna. Vi tackar er alla som gör vår skola möjlig och framför samtidigt många, många tack som elever, personal, skolstyrelse och anhöriga vill förmedla genom oss.

Styrelsen för Ge det vidare genom Barbro och Per Olof Olsson
Bankgiro 5957-9359 "Ge det vidare" www.gedetvidare.se